

Posudek bakalářské práce

Autor/ka práce: Jakub Haubert

Název práce: Metody introspektivního, nespolehlivého vyprávění ve filmu a literatuře na příkladu Klubu rváčů Chucka Palahniuka

Posudek vedoucí/ho práce **Posudek oponenta/ky**

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): doc. Marek Vajchr, KSD FAMU

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně– F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	A.....
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	B....
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	A....
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....	A.
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	B...
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....	A
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....	neposuzováno
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	B
Celkové hodnocení bakalářské práce.....	A

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Jakub Haubert (=JH) se v úvodu ke své teoretické bakalářské práci přiznává, že se při výběru jejího tématu řídil především praktickou motivací. Při práci na svém bakalářském scénáři byl konfrontován s otázkami, které se v té či oné podobě zhusta navracejí v debatách pedagogů nad klauzurními i absolventskými pracemi studentek/ů KSD: Jak se při psaní scénáře vyvarovat lákavých, ale pro svou nepřevoditelnost do audiovizuálního média nepatřičných postupů, které jsou příznačné a nosné pro literární texty? A: Je při psaní scénáristického tvaru možné tyto "typicky literární" prostředky a techniky, které například umožňují nahlížet do nitra postavy a/nebo souvisejí s proměnlivou rolí a perspektivou literárního vypravěče, adekvátně nahradit či suplovat postupy a technikami ryze scénáristickými?

Vzhledem k tématům trajektovaným těmito otázkami pokládám za velmi vhodnou volbu JH komparovat román Klub rváčů Chucka Palahniuka (1996) s jeho filmovou adaptací režiséra Davida Finchera (1999). Netradiční vypravěč románu, jenž čtenáři umožňuje natolik bohaté náhledy do vlastního nitra, že jej právem můžeme zvat vypravěčem introspektivním, a který zároveň prostřednictvím těchto náhledů čtenáře cíleně mate a mystifikuje, je do té míry ústřední skladebnou komponentou Palahniukova románu, že se s ní filmová adaptace hodná toho jména musí nějakým způsobem vyrovnat. JH tato východiska obsažená v literárním textu a postupy jeho scénáristické/filmové transformace zevrubně a se smyslem pro organickou kompaktnost výkladu prozkoumal s oporou zejména v přiměřeně aplikované metodologii a pojmovém aparátu Seymoura Chatmana. Dochází k dobře vyargumentovanému závěru, že Fincherův film je navzdory překážkám kladeným textem předlohy zdařilou adaptací, věrnou předloze v tom smyslu, že pro její nejnáročnější výzvu, postupy a techniky nespolehlivého vypravěče s jeho matoucími introspekcemi, nachází vesměs adekvátní a nebanální scénáristické/filmové analogie. Vzhledem k autorovu svědomitému a poučenému přístupu a vzhledem k výsledku, který pokládám za přesvědčivý a přínosný především pro scénáristickou praxi, navrhuji bakalářskou práci JH k obhajobě za stupeň A.

12. září 2021